

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ובירורי יוחסין

סניפי בית הדין בבני ברק ובקרית ספר (מודיעין עילית) בשבתו כבוררות וכבית הוראה לממונות במעמד שני צדדים, ע"י דיין יחיד או מותב תלתא

(תיק זה פורסם כבר בחוברות המודפסות של בית הדין)

ויכוח בין מטופל סיעודי לאח סיעודי על טיפול לא טוב וגרמת בושה

תיק מס' 2502.

טענות ומענות בויכוח בין מטפל בזקן ובין הזקן ובתו. אשר הנתבע עבר ניתוח והוצא ממנו חלק מהמעיים וחיברו לו סטומה, וכשהשתחרר מביה"ח שכר חדר למגורים סמוך לשטיבלאך, כי מביתו לא יכול להיות לו ניידות. והיות ולא יכול לטפל בעצמו בסטומה דברו עם אדם שמתמצא בטיפול בזקנים, וסיכמו עמו שבכל פעם שיצטרכו עזרה יקראו לו ועל כל כניסה יקבל 100 שקל. וכעת עבר שבוע והתובע טוען שכבר היה 15 פעמים ומגיע לו 1500 שקל. והנתבע ובתו טוענים שלא קרה כ"כ הרבה פעמים שטיפל בו, רק נכנס על דעת עצמו לראות אם צריכים עזרה, וראה שלא, ולא נזקק לעשות כלום. וכעת על כל כניסה בלי שקראו לו דורש כסף.

עוד טוענים הנתבעים שהוא גר בסמיכות לדירת החדר, ועובר בלאו הכי במקום ולא הגיע במיוחד בשבילם אף פעם, ולכן לא יכול לטעון שגם הגעה לחינם לראות מחייבת תשלום, מפני שזו טירחה ובזבוז זמן שלו שעולה כסף.

עוד טוענים הנתבעים שלפי פירוט התביעה הוא מחשב גם פעם אחת שבחזור מהתפילה בשבת נכנס עם טליתו לומר שבת שלום, וגם על זה רוצה 100 שקל.

טוען התובע שברור לו שספר כמה פעמים היה ועזר, גם אם לא ממש בהחלפת הסטומה, והיה בס"ה 15 פעמים. ועוד טוען שמלכתחילה כשסיכמו בעל פה בקשו ממנו גם לקחת את הזקן לתפילה בשטיבלאך בכסא גלגלים כי לא היה מסוגל ללכת לבד בשום אופן, וגם על זה היה מדובר התשלום 100 שקל. ובסוף התחזק ומצליח ללכת לבד ובעזרת אחרים, אבל כל פעם שנכנס בשביל זה היה בגלל מה שבקשו בהתחלה, וזה מחייב תשלום.

טוען הנתבע שרוצה לקזז מהחוב דמי בושת, משום שפעם אחת היה צורך דחוף בהחלפה והתקשרו לתובע ולא היה באפשרותו להגיע, והוכרחו לקרוא לאדם לא מקצועי לעזרה. והאדם הלא מקצועי ביקש ממנו הדרכה בטלפון בשעת מעשה, אבל המטפל סירב ליעצו, כנראה מחשש שיתחרה עמו ויקח מפרנסתו. ובעקבות זאת לא סגר האדם את פתח הסטומה, ולא ידעו שזה חייב להיסגר. ואח"כ כשהיה הנתבע בשטיבלאך בתפילה נגרמה דליפה מהפתח ונזקק לנקות את כולו וגם את הסביבה, והיתה בעיה של איסור להתפלל. וכל הבושת באשמת התובע. ואף שאין דנים בושת ולא מחייבים גרמא, מ"מ כשהוא מוחזק הוא רוצה לתפוס בעד הבושת הזאת.

ונפסק הדין לאחר בירור הביקורים נראה שאין ראיות לא לזה ולא לזה, ואין כאן דין נאמנות של חנוני על פנקסו, ע"כ קודם ישלם הנתבע מה שגם לדעתו התחייב בוודאות, וגם על הביקורים שנכנס בלי לעשות דבר יש סיבת חיוב מאחר ודברו מראש שיקחנו גם לבית כנסת ולא סיכמו אח"כ שהמצב שונה וכבר לא צריכים זאת. אבל אין ברור שמחיר ביקור כזה בלי לעשות כלום שווה לכניסה עם טיפול, אזי לפחות ישלם כעת שליש על כל כניסה כזאת. ועל היתר יש לדון בבירור עם מטפלים במקצוע זה מה הרגילות והמנהג, ולשלם כמה שיאמרו שנהוג, כי כל סוג פועלים יש להם מנהג, ומנהגם מחייב ע"פ ההלכה גם בלי סיכום. ורק מה שבטוח לדעת הנתבע לא נכנס ולא שאל, או הכניסה בשבת בחזור מהתפילה לומר שבת שלום בלי בירור ובדיקה אם צריך עזרה, ע"ז המחלוקת יש המוציא מחברו עליו הראיה, ואי"צ הנתבע לשלם ודאי.

ולגבי בושת, היות ולא היה גרמא בכוונה שיתבייש, גם אם היה נעשה על ידו בידים לא היה חיוב אפילו בזמן שהיו דיינים סמוכים שגובים קנסות. ולכן בזה"ז לא שייך תפיסה ע"ז. ואין לקזז מהחוב על הבושת.